

AKROPOLITANEC

— ZA BOLJŠEGA ČLOVEKA IN BOLJŠI SVET —

MARIE CURIE –
NOBELOVKA Z VELIKIM SRCEM

C. G. JUNG:
NOVA VIDENJA

VISOKI IDEALI
V UMETNOSTI

www.akropola.org

FILOZOFIJA

KULTURA

PROSTVOLJSTVO

TEČAJ PRAKTIČNE FILOZOFIJE

NOVA AKROPOLA

13. 3. ob 20h
Ljubljana

21. 3. ob 18h
Maribor

AKROPOLITANEC

NOVA AKROPOLA | kulturno društvo

www.akropola.org

MAREC 2018 | ŠT. 33

NASLOV

NOVA AKROPOLA | Ljubljana

Wolfova 8, 1000 Ljubljana

01/25 11 487

NOVA AKROPOLA | Maribor

Tyrševa 7, 2000 Maribor

02/620 32 40

040 709 955

ODPIRALNI ČAS:

PON–ČET 18h–22h

IZDAJATELJ

NOVA AKROPOLA SLOVENIJA

akropolitanec@akropola.org

UREDNIŠTVO

Glavni urednik: Stjepan Palajsa

Urednik: Andrej Praček

Prevajalka in lektorica: Klavdija Blažun

Grafična oblikovalka: Nija Androjna

V TEJ ŠTEVILKI:

- UMETNOST: 4
VISOKI IDEALI V UMETNOSTI
- BIOGRAFIJA: 7
MARIE CURIE –
NOBELOVKA Z VELIKIM SRCEM
- EX LIBRIS: 10
C. G. JUNG: NOVA VIDENJA
- ZGODBICA: 13
MLINAR, SIN IN OSEL

B E S E D A
U R E D N I K A

Življenje je učenje, pravijo, razločevanja med pomembnim in nepomembnim, resničnim in lažnim, konstruktivnim in destruktivnim ... pa se učimo tako iz lastnih kot tudi tujih izkušenj.

Vsi, ki želimo v življenje vnesti nekaj dobrega in koristnega, se moramo opreti na izkušnje preteklosti, da bi lahko z večjo gotovostjo korakali boljši prihodnosti naproti. Toda to od nas zahteva analiziranje, ki je vse prej kot enostavno.

Življenje je namreč polno, prepolno dogodkov, ki si sledijo eden drugemu. Le nekatere med njimi nam uspe zaznati in jih vtisniti v spomin. Toda le redki spomini so zabeleženi, da bi lahko prispeli do poznejših generacij, ki bi jih preučile in se iz njih nečesa naučile. Zato tudi v najboljših okoliščinah lahko pridemo le do omejene predstave o stvari, ki jo analiziramo.

Ne smemo pozabiti niti na številne prirejene ali lažne informacije, ki se širijo v javnosti zaradi manipulacije. Kjer namreč bijejo svoje bitke igre moči, je bilo od nekdaj glavno orožje ravno prirejanje informacij in njihovih interpretacij.

Bolj si prodoren, več imaš nasprotnikov. Vsem, ki želijo vnesti spremembe, se namreč po robu postavijo tisti, ki jim tako delovanje spodkopava ugled ali onemogoča doseganje ciljev.

Ni ga hitrega konja, za katerim se ne bi prašilo ...

Ne samo častihlepnega, niti dobrega človeka ni, ki ga kdo ne bi skušal oblatiti. Kako torej poiskati svetle lučke v zgodovini, ko pa se tudi okrog njih nagrmadijo sence, ki preprečujejo, da bi te lučke preveč sijale?

V iskanju resnice naletimo na tisoče informacij, med katerimi se tiste s podlimi nameni še toliko bolj načrtno in silovito širijo. Kako se torej opredeliti, kako spoznati resnico? Kako ločiti zrnje od plev?

Vidimo, da je naš razum pred veliko preizkušnjo. Čeprav modreci zanj pravijo, da je primitivno sredstvo za spoznanje resnice, je trenutno za večino najboljše sredstvo in se ga moramo posluževati.

Kar lahko naredimo je, da ga čim bolj izpopolnimo. Najprej ga moramo osvoboditi, ga narediti nepristranskega, tako da naše interpretacije dejstev ne bi bile obarvane z našimi željami in strahovi. V prvi vrsti se moramo zanesti na lastne izkušnje, pomagamo pa si tudi z izkušnjami tistih, ki so si zaslužili naše zaupanje.

Nato se moramo zavedati, da naše razumevanje ni resnica, temveč le boljši ali slabši odraz resnice. V iskanju resnice, v iskanju razumevanja življenja pa moramo uporabiti zdrav eklekticizem. Kot je to lepo definiral Jorge Angel Livraga, je eklekticizem "pristop, pri katerem ničesar vnaprej ne zanikamo, temveč to analiziramo in o tem razmislimo, to primerjamo in povežemo z že znanim, da bi na koncu prišli do najboljšega zaključka, najbolj vrednega, da ga sprejmemo".

Resnica ni agresivna, ni napadalna in niti zahrbtna. Resnica ostaja resnica, ne glede na vsa njena izkrivljanja, in se proti napadom laži brani častno, s potrpežljivostjo. Tudi če je v določenem trenutku lahko prikrita, lahko računa na to, da bo njena silovita a kratkonoga nasprotnica prej ali slej omagala.

Zato potrebujemo čas in zdrav eklekticizem, da se naša stališča utrdijo. Resnica, ki si ji bomo tako s trudom uspeli približati, bo postala trdna skala, na kateri lahko gradimo svojo srečo.

Vendar je na žalost to zanesljiv temelj le za tistega, ki mu je samemu uspelo z njo priti v stik. Zato bo najverjetneje marsikomu še naprej ostala prikrita, ta ki jo je spoznal, pa jo je, ne oziraje se na številna mnenja drugih, dolžen braniti in se za njo zavzemati.

Andrej Praček, urednik

VISOKI IDEALI V UMETNOSTI

NIJA ANDROJNA

Pogled na sliko na steni neke galerije, na delo nekega mojstra umetnika nas napolni z neopisljivo milino ... Pogled na upodobljen prizor iz narave nas odpelje v nek drug čas, v drugačno, morda mirnejše življenje. Ob drugi priložnosti prisluhnemo zvokom inštrumentov, ki nas ganejo, da zajočemo ... Včasih pa nas vzradostijo, da se počutimo kot prerojeni.

Če bi morali nekomu razložiti, kaj v umetniškem delu se nas je dotaknilo, tega ne bi mogli. In niti ne bi želeli. Ni nam treba razumeti, zadostuje samo doživetje.

ANALIZIRATI ALI DOŽIVETI?

V vsako umetniško delo, naj bo to gasbeno, slikarsko ali kiparsko, se lahko poglobimo na akademski način. Lahko ga podrobno preučimo, definiramo obdobje, avtorja, se spustimo v zgodovinski čas, politično dogajanje in življenjske okoliščine avtorja v obdobju nastajanja dela, nato lahko preučimo tehnične lastnosti, ga primerjamo z drugimi deli ...

Toda ... umetnost ni za razum. Umetnost je nekaj, kar moramo preprosto občutiti, doživeti. Ne bi želela omalovaževati razumskega prostopa in resnično tudi sama rada vem, kdo je avtor, kdaj je delo nastalo in še najbolj mi je zanimivo, kadar obstaja kakšna posebna zgodba, naj bo legenda ali anekdota o nastanku.

Vendar pa menim, da ne bi smeli dajati prednosti temu pristopu. To zbiranje informacij je lahko dodatek ... a umetniško delo mora govoriti samo zase.

Morda potrebujemo vse te informacije in včasih tudi napihnjeno dramatične zgodbe o umetniškem delu samo zato, ker se v svojih hitrih življenjih ne znamo ustaviti, da bi doživeli njegovo sporočilo, ali pa ker smo enostavno preveč robotizirani in netenkočutni, da bi se nas to sporočilo sploh lahko dotaknilo.

LEONARDO DA VINCI, OZNAJENJE, 1472-1475

MOZART PRI SKLADANJU

UMETNOST, KI TRANSFORMIRA

Zakaj nam je neko umetniško delo lepo, kaj nas pritegne? Sporočilo umetnosti, ki ga doživimo, ni v obdelanem kamnu, v barvah na platnu ali v notah. Sporočilo zasije skozi platno ali kamen. Presega materijo, a vendar jo potrebuje, da se prek nje izrazi – uporabi jo, da skozi njo lahko seže do človeka.

Kar nas predrami, niso pravilni proporci sami po sebi. Lahko poskusimo ustvariti umetniško delo po matematičnih proporcijah, v zlatem rezu, ki velja za razmerje, ki ga človek prepozna kot lepo, harmonično, a sam zlati rez nam žal ne bo omogočil, da umetniško delo spregovori. Nekaj drugega je, kar umetniškemu delu daje "magijo", kar ga oživi.

W. A. Mozart in J. S. Bach sta zapisovala glasbo, ki sta jo slišala. Kot da bi ta glasba obstajala že prej, obstajala od vedno. Kot da je le treba imeti takšna čutila, ki zaznavajo "skrivne" frekvence, čutila, ki zaznavajo glasbo, ki je navadni smrtniki ne zaznavamo. Kakšno darilo svetu so torej mojstri, ki so zmožni to, kar je za večino ljudi nedosegljivo, pretvoriti v nam zaznavne oblike!

Resnični umetniki so sposobni začutiti ideje, ki "niso s tega sveta". Če umetnik ni tega zmožen, potem ustvarja le posnetke minljivega sveta ali pa izliva na platno, na papir ali v note svoje notranje fantazije in strasti, kar ne koristi niti njemu, še manj

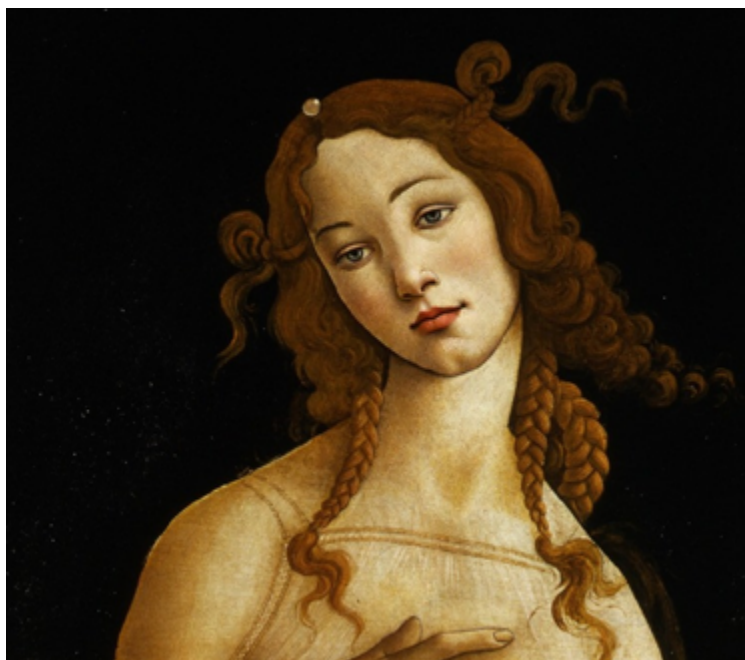
pa ljudem, ki so prek njegove umetnosti deležni njegovih mračnih čustvenih stanj.

Resnični umetnik zna izstopiti iz "sivega vsakdana" in vstopiti v svet, ki presega našo vidno stvarnost... ali pa mora biti večno *zaljubljen*... Koliko umetnikov bi se strinjalo, da so v zaljubljenosti napisali ali kakor koli drugače oblikovali svoja najboljša dela? Kajti tudi zaljubljenost človeka "odlepi" od popolnoma zemeljskega stanja. Ljubljenega ali ljubljeno vidi kot ideal lepote, plemenitosti, dostojanstva, pravičnosti. Te lastnosti, ki bi se mu prej zdele prazne puhlice, postanejo oprijemljive, ti ideali so zanj tedaj bližje kot kdajkoli, saj jih doživlja prek svoje ljubljene osebe in jih zato tudi lažje in bolj doživeto kot kadar koli prej zapiše v verze ali upodobi v portretu.

NIKE SAMOTRAŠKA, GRŠKA BOGINJA ZMAGE
2. STOL. PR. N. ŠT.

Botticellijeva večna muza je bila Simonetta Vespucci, ki naj bi jo kot model uporabil na mnogih svojih slikah. Ko je želel naslikati milino Venere v svojem delu Rojstvo Venere, je pomislil nanjo. Ko je želel naslikati krepost Venere ob uživaškem Marsu je zopet pomislil nanjo, ko je želel naslikati čistost Device, prav tako. Prek občudovanja, ki jo je čutil do svoje muze, je stopal v stik z visokimi ideali.

**RESNIČNI UMETNIK ZNA IZSTOPITI IZ
"SIVEGA VSAKDANA" IN VSTOPITI V SVET,
KI PRESEGA NAŠO VIDNO STVARNOST...
ALI PA MORA BITI VEČNO ZALJUBLJEN ...**

SANDRO BOTTICELLI: VENERA, 15. STOL.

To, da mu je ideale uspelo "uloviti" v svoja dela, daje tem delom moč, ki lahko na druge deluje transformirajoče. Prek teh upodobitev namreč tudi mi, opazovalci, stopamo v stik s samo idejo miline, čistosti, kreposti. Slike so "nabite" z izžarevajočo močjo idealov, ki so sicer abstraktni. In ker izžarevajo, vplivajo na opazovalca. V njem budijo milino, krepost, te v njem zaživijo in ga spreminjajo, transformirajo.

"Neslišna glasba", ki jo je veliki skladatelj zaslišal in ki jo je pretvoril v notni zapis in ki je bila naposled zaigrana z inštrumenti, v svoji "zemeljski izvedbi" nikoli ne bo dosegla svoje popolnosti. Prav tako bo slika slikarskega mojstra vedno le sled, senca določenega ideala ... kajti umetnik nikoli ne bo mogel naslikati dobrote po sebi, plemenitosti po sebi. A že sama težnja k idealu, ki se sluti v umetniškem delu, oživlja umetniško delo. Umetniško delo ima sedaj svoj izvor, svoj smisel, ima vez z idealom, ni več zgolj prazna oblika.

Takšno umetniško delo predrami človeka, gane ga .. Umetnost, ki torej daje visokim idealom neko obleko, obliko in jih s tem naredi za človeka bolj dojemljive, opravlja veliko delo, veliko korist človeštvu. Takšna umetnost je transformirajoča.

Kaj je torej sporočilo te umetnosti? Budnica idealom, ki spijo v nas. Dovolimo jim, da zaživijo v nas, da nas obžarijo s svojim sijajem, da nas spremenijo v boljše ljudi. 🙏

SANDRO BOTTICELLI: MARIJA Z GRANATNIM JABOLKOM (DETAJL), 15. STOL.

MARIE CURIE -

NOBELOVKA

Z VELIKIM SRCEM

~ 1. del

VOJKO KOVAČIČ

MLADOST

UVOD

Letošnji nenavadno sibirsko mrzel februar se izteka. Komaj že čakamo, da pride pomlad ter s seboj prinese nekaj več toplote in življenja. Marec, ki prihaja, gosti kar dva dneva, ki sta posvečena spominu in razmisleku o vlogi ženske in njene trnove poti do enakopravnosti. Marie Curie se mi je kar sama ponudila, kot svetel primer te poti. Pri njej ne gre za tekmovanje z moškim spolom, ampak gre, nasprotno, za primer čudovitega in plodnega dopolnjevanja. Marijino življenje ni le pot briljantne znanstvenice, ampak zlasti pot velikega in nesebičnega človekoljubja. Minilo je 150 let od njenega rojstva in morda je prišel čas, da obudimo spomin nanjo, še zlasti ker danes v poplavi negativnega tako zelo potrebujemo nekaj svetlobe in vere v človeka.

Z LEVE PROTI DESNI: ZOFIJA, HELENA, MARIJA, JOSEF, BRONJA SKŁODOWSKI

spoznanje, da lahko narod odreši le domoljubno razumništvo. Treba se je učiti, dvigovati nacionalno zavest in na skrivaj gojiti poljski jezik. Temu pozivu je v polni meri sledila tudi družina Skłodowski.

OTROŠTVO

Marija Curie se je rodila leta 1867 v Varšavi, kot Marija Skłodowska. Njena domovina je že stoletje ječala pod škornjem carske Rusije. To je bila huda preizkušnja za poljsko nacionalno preživetje, saj so ruske oblasti prepovedale kakršnokoli javno uporabo materinega jezika. Domoljubi so večkrat uprli z orožjem, a brez uspeha. Sledile so eksekucije, odvzemi premoženja in deportacije. Sčasoma je dozorelo

Mati je pred poroko poučevala na dekliški šoli, kar je bilo največ, kar je tedaj lahko dosegla ženska na Poljskem. Ženskam v tistih časih namreč niso dovolili vpisa na visoke šole. Tudi oče je bil učitelj in njegovi karieri je nekaj časa kar dobro kazalo, toda zaradi domoljubja in pokončnosti je bil njegov položaj vse nižje v šolski hierarhiji. Družina, v kateri se je rodilo pet otrok, se je morala večkrat preseliti v skromnejše stanovanje. Vendar to ni bila ovira, da v njej ne bi vladale toplina, ljubezen in medsebojna podpora.

Otroci so bili zelo bistri, še posebej mala Manja, kot so takrat klicali Marijo, ki je blestela tudi v šoli. Pisati in brati se je naučila kar mimogrede med igro, pesmice pa si je zapomnila že po prvem ali drugem branju. A mala Manja svoje nadarjenosti ni prelivala le v odlične ocene v svojih spričevalih. Zelo rada je pomagala svojim sošolcem, tudi tistim ruske, nemške ali judovske narodnosti, čeprav takratna družbena klima tega ni podpirala.

Toda življenje Mariji ni prizanašalo – že v rosnih mladosti je njeni družini bolezen odvzela starejšo sestro in mater. To sta bili bitji, ki ju je mala Manja ljubila bolj od vsega na svetu, zato se je izguba zelo boleče zarezala v njeno mlado srce.

GUVERNANTA

Pri sedemnajstih je končala gimnazijo, a ker so bile njene ocene tako blesteče, ji je oče podaril leto dni počitnic pri svojih sorodnikih na podeželju. Ti meseci popolne svobode, razigranega druženja in pristnega stika z naravo so Mariji ostali v nepozabnem spominu celo življenje. Ob povratku domov pa se je znova zavedla krute stvarnosti, v kateri so

MARIJA KOT OTROK

živeli, saj očetovi dohodki niso zadoščali, da bi Marija in Bronja hkrati odšli na šolanje v tujino. Marija je predlagala, da sestri povežeta svoji usodi in ena drugi pomagata pri študiju. Starejša naj bi prva pričela s študijem medicine na pariški Sorboni, mlajša Marija pa naj bi šla v tem obdobju za vzgojiteljico in bi sestri pošiljala ves svoj zaslužek. Ob koncu študija naj bi se smer pomoči obrnila, tako da bi do izobrazbe lahko prišla tudi Marija.

Rečeno, storjeno, Marija je takoj dobila službo guvernante, saj je lahko predložila odlična spričevala in zlata odlikovanja, poleg tega pa je odlično obvladala tudi štiri tuje jezike. Sledila so leta odpovedovanja in velike požrtvovalnosti. Izšolala je dve domači dekleti in na lastno pobudo naučila pisati veliko delavskih otrok. V njih je poskusila prebuditi vsaj nekaj nacionalne zavesti, ker je bila zelo razočarana nad ozkosrčnostjo in snobizmom gosposke, kjer je bila zaposlena. Bolelo jo je, da njihovi otroci tako zlahka prihali do izobrazbe in pomembnih

MARIJA IN BRONJA 1886

služb, čeprav niso bili vedno vzor marljivosti in nadarjenosti, revni pa so bili zaradi pomanjkanja denarja za vedno odrinjeni od vsega tega. V tej družini je doživela tudi prvo ljubezen, ki pa so jo uničili sinovi preračunljivi starši. Nikakor niso dovolili, da bi se njihov sin zvezal z ubogim dekletom, mladi Kazimir pa tudi ni bil dovolj moža, da bi odločil po svoje.

ŠTUDENTKA

Leta prostovoljnega ujetništva tečejo in Marije se loteva malodušje. More jo odreši Bronjino pismo, ki končuje študij in ne potrebuje več sestrine finančne pomoči.

Pisalo se je leto 1891. Šest let je že minilo od gimnazije in Marija je skoraj ves ta čas preživela kot vzgojiteljica. Ko izstopi iz vlaka in se odpravi proti Sorboni, kjer se bo vpisala na študij fizike in matematike, globoko zajame zrak, ki ves diši po svobodi.

A pri sestri je zdržala le kakšen mesec, saj sta bila z možem preveč hrupna in radoživa, da bi lahko v miru študirala. Preselila se je v skromno sobico bližje šoli in se z vso vnemo lotila učenja. Po dveh letih je diplomirala iz fizike, že leto pozneje pa tudi iz matematike. Med tem se je precej posvečala tudi kemiji in vneto eksperimentirala v šolskem laboratoriju. Ni ji bilo enostavno, preživljala je težka leta hudega pomanjkanja, kajti preživeti je morala s pičlimi tremi franki na dan. Velikokrat je bila lačna in prezebala. Zadnje leto je bilo nekoliko lažje, saj je prejela 600 rubljev Andrejevičeve štipendije, ki so jo poljske oblasti dodeljevale najboljšim študentom v tujini in Marija je bila, kot vedno, najboljša tudi na univerzi. Ob koncu študija je priložnostno delala in pridno dajala na stran, ob zaključku študija pa presenetila s plemenito potezo. V štipendijski sklad je vrnila vseh 600 rubljev, ki jih je prejela, da bi na ta način omogočila študij še kakšnemu poljskemu študentu.

Nadaljevanje v naslednji številki Akropolitanca.

C. G. JUNG: NOVA VIDENJA

Carl Gustav Jung je utemeljitelj analitične psihologije in velja za enega od najpomembnejših psihologov in filozofov 20. stoletja.

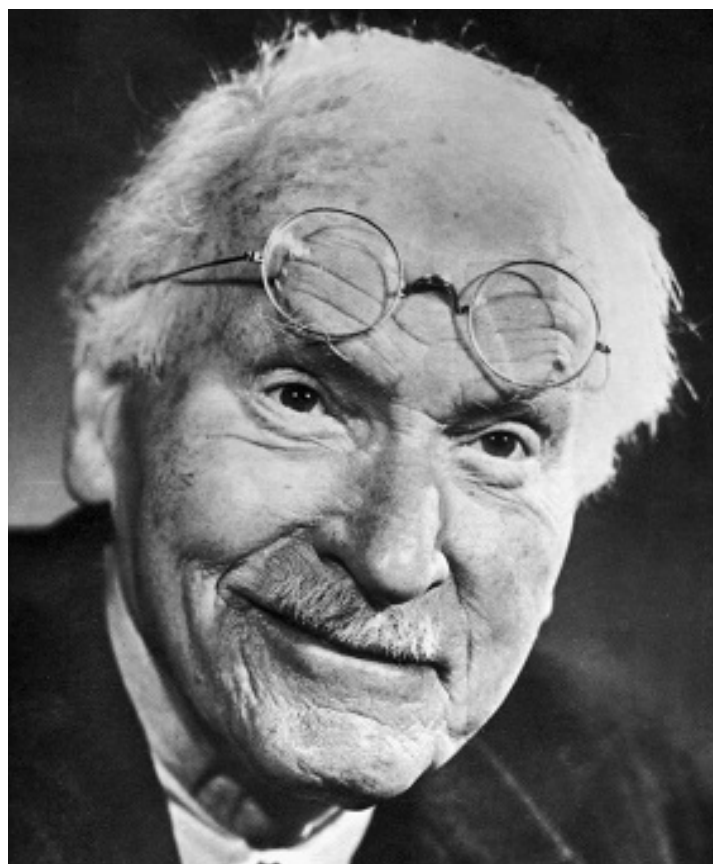
Rodil se je 26. julija 1875 v Kesswilu v Švici. Študiral je medicino (psihiatrijo) na Univerzi v Baslu, poleg doktorata iz medicine pa je doktoriral tudi iz prava. V svoji prvi službi se je zaposlil kot asistent v umobolnici v Zürichu, kjer je tudi predaval na univerzi.

Nekaj časa je sodeloval s Sigmundom Freudom, ki ga je prvič srečal leta 1907, vendar se je pozneje od njegove teorije oddaljil ter razvil svojo teorijo osebnosti in podzavesti.

Jung je bil dober poznavalec filozofije, mitologije, religije, simbolizma zapletenih mističnih tradicij gnosticizma, alkimije, kabale, hinduizma in budizma. Pogosto je imel lucidne sanje in občasno doživiljal vizije. Skrbno je zapisoval svoje sanje, fantazije in vizije ter jih vztrajno analiziral in želel razumeti, na enak način pa je pomagal tudi svojim pacientom.

Sčasoma je izoblikoval svojo teorijo osebnosti, v kateri se razdeli osebnost na zavestni um, osebno podzavest ter na kolektivno podzavest celotnega človeštva. Za razliko od Freuda je verjel, da človeka ne vodijo le nagoni, ampak tudi duhovne potrebe.

Jungu so bile podeljene številne nagrade, predaval je na različnih univerzah, prejel pa je tudi častne doktorate mnogih univerz, med njimi Harvarda in Cambridgea. Poleg tega je bil imenovan za častnega člana mednarodnih znanstvenih društev in akademij. Umrl je pri 86 letih v Kunsachtu v Švici.

Jung je napisal več del, med katerimi so: *Psihološki tipi*, *Odnos med jazom in nezavednim*, *Sodobni človek išče dušo*, *Psihologija in religija*, *Preobrazbe in simboli libida*, *Psihologija in alkimija*, *Psihologija nezavednega*, *Odgovor na Joba*, *Rdeča knjiga*, *Sinhroniciteta* ter *Človek in njegovi simboli*.

Spodnji tekst je vzet iz dela *Spomini, sanje, misli*, ki je izšlo po njegovi smrti in je avtobiografsko, čeprav ne gre za avtobiografijo, kot smo jih vajeni, temveč gre za zanj značilno samoanalizo na podlagi njegovih spominov.

Na začetku leta 1944 sem si zlomil nogo, temu pa je sledil srčni infarkt. V nezavestnem stanju sem doživljal delirije in videnja, kar ni bilo nič čudnega, ko pa sem bil v neposredni smrtni nevarnosti in so mi dajali kisik in kafro. Slike so bile tako silovite, da sem pri sebi sklepal, da sem blizu smrti.

Moja negovalka mi je kasneje rekla: "Zdelo se je, kot da bi vas obkrožala avreola!" Ta pojav je včasih opazila pri umirajočih. Bil sem na skrajni meji in nisem vedel, ali sem v ekstazi ali sanjam, v vsakem primeru pa so se mi začele dogajati najbolj presenetljive stvari.

Zdelo se mi je, kot da sem se znašel visoko zgoraj v kozmičnem prostoru. Daleč pod seboj sem videl zemeljsko kroglo, potopljeno v čudovito modro svetlobo. [...]

Vedel sem, da sem na tem, da zapustim zemljo.

Kasneje sem poizvedel, kako visoko v prostor bi se moral dvigniti, da bi lahko imel tako širok razgled. To bi bila višina okrog 1500 km! Pogled na zemljo s te višine je bil nekaj najbolj veličastnega in čudovitega, kar sem kdajkoli doživel. [...]

Potem se mi je zdelo, da sem se obrnil proti jugu. Zagledal sem nekaj novega. Nedaleč od mene se je v prostoru pokazala velikanska temna kamnita klada, kot nekakšen meteorit – v velikosti moje hiše, morebiti še večja. Kamen je lebdel v vesolju, pa tudi sam sem lebdel v vesolju. [...]

Ko sem se približal stopnicama, ki sta vodili k vhodu v skalo, se mi je zdelo nekaj nenavadnega: imel sem občutek, kot da bi iz mene izginilo vse, kar se je dotlej zgodilo. Od mene je odpadlo ali pa so me oropali vsega, kar sem dotlej domneval, kar sem si želel ali mislil, celotne fantazmagorije zemeljske eksistence – to je bil izjemno boleč proces. Toda nekaj je vendarle ostalo, saj je bilo, kot da bi imel vse, kar sem doslej doživel ali storil, vse, kar se mi je zgodilo, zdaj pri sebi.

Lahko bi bil tudi rekel: bilo je pri meni in to sem bil jaz. [...]

Nikakršnega obžalovanja ni bilo več, da je nekaj odpadlo ali da je bilo nekaj odvzetega. Nasprotno, imel sem vse, kar sem bil, in imel sem zgolj to. [...]

Ko sem še premišljeval o teh stvareh, se je zgodilo nekaj, kar je pritegnilo mojo pozornost: od spodaj sèm se je dvignila kvišku neka postava. To je bil moj zdravnik.

Med nama je stekel tih prenos misli. Moj zdravnik je bil namreč poslan z zemlje, da bi mi prinesel sporočilo: protestirajo, ker nameravam oditi. Zemlje ne bi smel zapustiti in bi se moral vrniti.

V trenutku, ko sem to slišal, se je videnje nehalo. Bil sem hudo razočaran, saj se je zdaj zdelo vse zaman. Boleči proces "osipanja" je šel v nič in nisem smel v tempelj, k ljudem, ki so spadali k meni. [...]

Razočaran sem mislil: "Zdaj se moram spet vrniti k sistemu škatlic."

Sedaj pa si bom moral spet domišljati, da je vse to pomembno!

Življenje in cel svet sta se mi zdela kot ječa in neizmerno me je jezilo, da bi se mi to spet moralo zdeti prav.

Tedaj sem bil vesel, da je naposled z mene vse odpadlo, zdaj pa je bilo spet tako, kot če bi bil jaz – tako kot vsi drugi ljudje – obešen na vrstico v škatlici.

Do svojega zdravnika sem čutil odpor, ker me je spet vrnil v življenje.

Bil sem trdno prepričan, da je v nevarnosti, ker sem ga srečal v njegovi prapodobi.

Zares sem bil njegov zadnji pacient.

Žalostno sem premišljeval: "Zdaj moram spet v ta sivi svet."

Proti večeru sem zaspal, moje spanje pa je trajalo približno do polnoči. Potem sem si opomogel in sem bil verjetno kako uro buden, vendar v popolnoma spremenjenem stanju. Znašel sem se kot v nekakšni ekstazi ali v stanju največje blaženosti. Čutil sem, kot da bi lebdel v prostoru, kot da bi

varno ležal v naročju veselja – v nesluteni praznini, vendar poln največje možne sreče. "To je večna blaženost, tega se sploh ne da opisati, to je preveč čudovito," sem mislil. Tudi okolje se je zdelo začarano. V tisti nočni uri mi je negovalka pogrela hrano, saj sem jo lahko le tedaj nekako sprejel in jedel s tekom. Nekaj časa se mi je zdelo, kot da bi bila negovalka stara Judinja, veliko starejša, kot je bila v resnici, in kot da bi mi pripravljala ritualno, kosher hrano. Ko sem jo gledal, se je zdelo, kot da bi ji obdajal glavo moder sij.

Ne morem vam povedati, kako čudovito je to bilo.

Lahko sem le naprej in naprej mislil: "To je sedaj vrt granatnih jabolk! To je torej poroka Malchutha in Tiferetha!" Nisem natanko vedel, kakšno vlogo sem igral v tem. V bistvu sem bil to jaz sam: jaz sem bil poroka. Moja blaženost pa je bila blaženost poroke.

Sledila je "poroka božjega jagnjeta" v slavnostno okrašenem Jeruzalemu. Nisem sposoben opisati, kako je bilo v nadrobnostih. To so bila nepopisna stanja blaženosti. Jaz sam sem bil "poroka božjega jagnjeta". [...]

Vsa ta doživetja so bila veličastna, jaz pa sem bil noč za nočjo potopljen v najčistejšo blaženost, "obkrožen s podobami vsega stvarstva". Polagoma so se motivi pomešali in zbledeli. Videnja so povečini trajala približno kako uro, potem sem spet zaspal, proti jutru pa sem že čutil: "Zdaj spet prihaja sivo jutro! Zdaj prihaja sivi svet s svojim sistemom celic! Kakšna neumnost, kakšen strašen nesmisel!" Notranja stanja so bila tako fantastična, da se je zdel ta svet v primerjavi z njimi naravnost smešen. Ko sem se spet približal življenju, so videnja oslabela, nekako po treh tednih po prvem videnju pa so se vizionarska stanja popolnoma nehala.

Lepote in intenzivnosti občutkov med temi videnji si ni mogoče predstavljati. Ti občutki so bili nekaj najbolj neznanskega, kar sem kdajkoli doživel. Potem pa tak kontrast, dan! Bil sem izmučen in z živci popolnoma na koncu. Vse me je jezilo, vse je bilo preveč materialno, pregrobo in pretežno, prostorsko in duhovno omejeno, zaradi nekega nerazumljivega namena umetno utesnjeno, vendar pa je

imelo nekakšno hipnotično moč, da se je dalo verjeti, kot da bi bila sama resničnost, čeprav sem razločno spoznal njegovo ničnost. Pravzaprav se odtlej, navzlic temu, da se mi je vrnila vera v svet, nikoli več nisem docela znebil vtisa, da je "življenje" le izrez eksistence, ki se odigrava v za to že pripravljenem trodimenzionalnem svetovnem sistemu. [...]

Tedaj sem dojel, zakaj govorijo o "vonju" Svetega Duha, ki napolnjuje prostor. To je bilo tisto. V sobi je bila pneuma neizrekljive Svetosti, katere dokaz je bil *mysterium coniunctionis*.

PRAVZAPRAV SE ODTLEJ, NAVZLIC TEMU, DA SE MI JE VRNILA VERA V SVET, NIKOLI VEČ NISEM DOCELA ZNEBIL VTISA, DA JE "ŽIVLJENJE" LE IZREZ EKSISTENCE, KI SE ODIGRAVA V ZA TO ŽE PRIPRAVLJENEM TRODIMENZIONALNEM SVETOVNEM SISTEMU.

Nikoli si ne bi bil mislil, da se lahko kaj takega doživi, da je sploh možna nenehna blaženost. Videnja in doživetja so bila popolnoma realna; vse je bilo pristno in vse je imelo skrajno objektivnost.

Izogibamo se izrazu "večen", toda doživetje lahko opišem le kot blaženost brezčasnega stanja, v katerem so sedanost, preteklost in prihodnost eno. Vse, kar se dogaja v času, je bilo tam povezano v objektivno celoto. V času ni bilo več sosledja, ničesar ni bilo moč več meriti s časovnimi pojmi. To doživetje bi se dalo najbolje opisati kot stanje – kot stanje občutkov, ki se ga ne da zamisliti. Kako si lahko predstavljam, da sem hkrati tak kot predvčerajšnjim, danes in pojutrišnjem? Potem se nekaj še ne bi začelo, nekaj drugega bi bilo najbolj čista sedanost, nekaj pa bi se bilo že končalo – in vendarle bi bilo vse to eno. Edino, kar bi lahko dojel občutek, bi bila vsota, bleščeča celota, ki vsebuje ravno tako pričakovanje začetka kot presenečenje nad tistim, kar se ravnokar dogaja, in veselje ali razočaranje nad rezultati preteklega. Nepopisna celota, v katero smo vpleteni; in vendar jo zaznavamo s popolno objektivnostjo. ▽

MLINAR, SIN IN OSEL

Nekega dne se je mlinar v spremstvu svojega najmlajšega, petnajstletnega sina odpravi na trg, da bi prodal osla. Da se žival ne bi utrudila, sta ga zavezala za dolgo palico, ki sta jo nosila na ramenih.

Na poti sta srečala kmeta, ki jima je dejal: "Saj to je smešno. Ne ve se, kdo od te trojice je večji osel!"

Užaljeni mlinar je zlomil palico in spustil osla. Nato je sinu naročil, naj zajaha žival. Mimo trojice so šli trije trgovci, ki so dejali: "Nikoli nismo videli nečesa takšnega. Močan in zdrav mladenič na oslu, utrujen, siv starec pa na nogah!"

Ko je stari mlinar slišal njihove besede, je sinu naročil, naj sestopi z osla, in ga nato zajahal sam. Nato so šla mimo tri dekleta in dejala:

"Ubogi mladenič. Hodi po tej vročini, medtem ko starca nosi osel."

Nato je starec takoj naročil sinu, naj tudi on zajaha osla. Vendar so zatem prišli mimo trije poljedelci, rekoč: "Uboga žival, nositi mora dva človeka!"

Nato je stari mlinar vzkliknil: "Naj me grom! Če želi človek vsakomur ustreči, še znori!"

In ko so bili že čisto blizu trga, srečajo kmeta, ki jima je dejal: "Lepa reč! Osel svoboden, gospodarja pa se utrujata in obrabljata podplate svoji čevljev."

Toda tokrat se je mlinar odločil, da ne bo poslušal, kaj govorijo drugi, in še naprej delal po svoje.

Ezopova basen

NAPOVEDNIK DOGODKOV

Dogodki za mesec MAREC 2018.

Dogodki potekajo v prostorih društva v Ljubljani in Mariboru ali na vnaprej razpisani drugi lokaciji.

TEČAJ PRAKTIČNE FILOZOFIJE

Ciklus predavanj

TOREK, 13. MAREC, OB 20:00

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

Predstavitel: vstop prost!

KAKO OBVLADATI ČAS?

Predavanje

SREDA, 14. MAREC, OB 18:00

Nova Akropola - Tyrševa 7, Maribor

Vstop: 4 €, študenti: vstop prost!

TEČAJ PRAKTIČNE FILOZOFIJE

Ciklus predavanj

SREDA, 21. MAREC, OB 18:00

Nova Akropola - Tyrševa 7, Maribor

Predstavitel: vstop prost!

GOVORICA TELESA

Tečaj

Začetek: **PETEK, 23. MAREC, OB 19:00**

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

Cena tečaja: 30 €

KNJIGE IN REPLIKE V PRODAJI

Knjige in replike lahko kupite v prostorih društva.

Lahko jih naročite tudi preko maila na info@akropola.org.

NAŠE KNJIGE

FORMAT 130 x 205 mm
64 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

FORMAT 130 x 205 mm
159 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 12 €

FORMAT 130 x 205 mm
102 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

FORMAT 105 x 148 mm
32 STRANI
MEHKA VEZAVA
CENA: 2 €

ARHEOLOŠKE REPLIKE

Arheološke replike so kopije motivov iz različnih časovnih in kulturnih obdobj in predstavljajo kulturno dediščino človeštva. Vsak posamičen izdelek je skrbno izdelan v ateljeju Nove Akropole. Vsaka replika ima tudi simboličen pomen, zato je lahko odlično darilo.

Grčija in Rim

Egipt

Slovenija

SAMEMU SEBI BODI ZVEST
IN NEIZOGIBNO,
KAKOR DNEVU NOČ BO SLEDILO,
DA DO NIKOGAR NE BOŠ MOGEL
BITI NEPRAVIČEN.

WILLIAM SHAKESPEARE